

Stalo sa to 35. mája

Stalo sa to 35. mája. Preto niet divu, že sa strýko Pinč ničomu nečudoval. Ak by sa mu to, čo sa mu dnes malo prihodiť, stalo čo i len o týždeň skôr, určite by si myslel, že zemeguli alebo jemu v makovici preskakujú dve až tri kolieska! No 35. mája musí človek rátať s každou krajinou.

Navyše bol štvrtok. Strýko Pinč vyzdvihol svojho synovca Konráda zo školy, a teraz sa obaja hnali Koliskovou ulicou. Konrád vyzeral ustarostene. Strýko sa tak tešil na obed, že si to vôbec nevšimol.

Než to však rozpoviem ďalej, najprv vám musím podať jedno vysvetlenie z rodinnej histórie. Takže: strýko Pinč bol bratom Konrádovho otca. A pretože sa strýko zatiaľ neoženil a býval celkom sám, smel každý štvrtok vyzdvihnúť svojho synovca zo školy. Potom sa spoločne naobedovali, porozprávali sa a vypili si kávu, a až večer chlapca došikoval rodičom.

Tieto štvrtky boli do popuku. Strýko Pinč totiž nemal manželku, ktorá by mohla navariť obed! A nemal ani nič, čo by pripomínalo slúžku. Preto s Konrádom vo štvrtky jedli samé somariny. Niekedy dusenú šunku so šľahačkou alebo slané praclíky s brusnicami. Prípadne čerešňovú bublaninu s anglickou horčicou. Anglickú horčicu mali radšej než nemeckú, lebo anglická je mimoriadne ostrá a štipe, akoby mala žihadlá.

A keď im potom prišlo poriadne zle, vykúkali z okna a tak sa rehúňali, že si susedia mysleli, že lekárnikovi Pinčovi i jeho synovcovi, žiaľ, asi preskočilo.

Takže: hnali sa teda dolu Koliskovou ulicou a strýko sa akurát vyzvedal: „Čo je to dnes s tebou?“ Vtedy ho ktosi pošklbal za žaket. A keď sa obaja otočili, stál pred nimi veľký čierny kôň a úctivo sa spýtal:

„Nemáte náhodou pri sebe kúsok cukru?“

Konrád so strýkom zavrteli hlavami.

„Potom mi prepáče, že som vás vyrušil,“ ospravedlnil sa veľký čierny kôň, narovnal si svoj slamený klobúk a hodlal odísť.

Strýko Pinč siahol do vrečka a spýtal sa: „Smiem vám poslúžiť cigaretou?“

„Nie, ďakujem,“ smutne odvetil kôň, „som nefajčiar.“ Obradne sa uklonil, odklusal nadol Albertovým námestím a s vyplazeným jazykom ostal stáť pred obchodíkom s delikatesami.

„Mali sme toho koňa pozvať na obed,“ skonštatoval strýko. „Iste je hladný.“

Potom pozrel úkosom na synovca a spýtal sa:

„Konrád, čo ti vrta v hlave? Veď ma vôbec nepočúvaš!“

„Ach, mám na krku sloh o Oceánii.“

„O Oceánii?“ zvolal strýko. „To je ale neprijemné.“

„Je to príšerné,“ vystupňoval charakter situácie Konrád. „Všetci, čo vieme dobre počítať, sme si zlizli Oceániu. Pretože vraj nemáme žiadnu fantáziu! Ostatní dostali opis stavby štvorposchodového domu! Jasnačka, že také dačo je oproti Oceánii hračka. Tak, to mám zato, že mi ide matematika.“

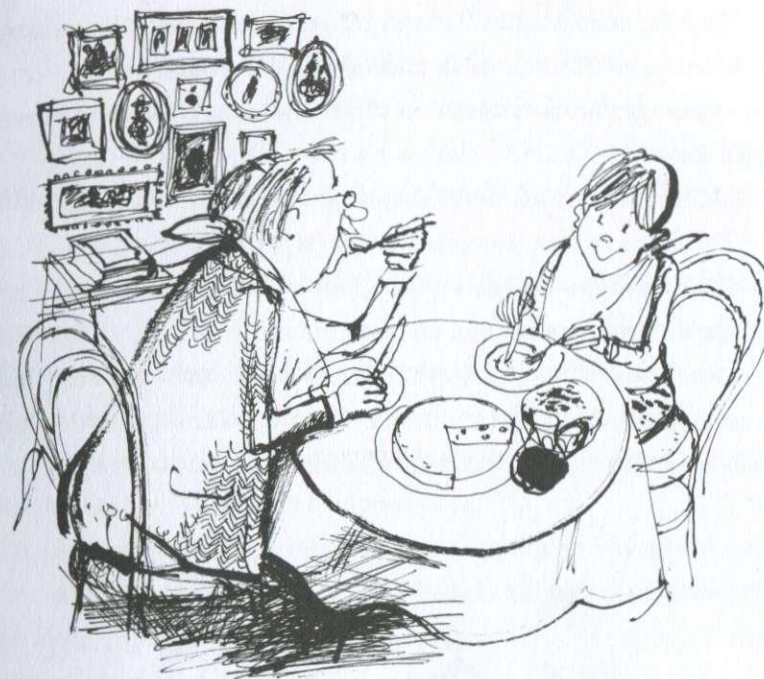
„Síce ti chýba fantázia, môj milý,“ prízvukoval strýko, „ale máš mňa za strýka, a to je na tom skvelé. Dodáme tvojmu pánu učiteľovi Oceániu ako vyšitú.“

Potom stúpал jednou nohou po vozovke, druhú nechal na chodníku, a takto krivkal popri synovcovi. Konrád bol tiež len človek. Už mal dušu na mieste.

A keď krivkajúci strýko pozdravil okoloidúceho a, ledva ho minuli, zahlásil: „Dočerta, veď to bol môj exekútor,“ chlapec sa musel tak chichotať, akoby ho štekli.

Keď prišli k strýkovi, ihneď sa posadili k stolu. Mali slaninový posúch a o chvíľu neskôr trocha vlašského šalátu s malinovým sirupom.

„Starí Sparťania bez mihnutia oka zjedli dokonca aj polievku z krvi,“ zahlásil strýko. „Ako ti to chutí, kamoško?“

„Odporne skvelo,“ odvetil Konrád.

„Ech, treba sa zoceliť,“ podotkol strýko. „Ako vojaci sme dostávali slíže so sledom, a ako študenti ryžu varenú v sacharíne. Kto vie, čo vám bude po chuti, keď vyrastiete. Preto jedz, chlapče, kým tvoj žalúdok nenadobudne hrošiu kožu!“ A s týmito slovami mu nalial na vlašský šalát ďalšiu lyžicu malinového sirupu.